

Sygn. akt V K 5/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w V Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w W. w składzie:

Przewodniczący – SSR Dorota Sienkiel

Protokolant – Marta Kornacka

w obecności Prokuratora Sławomira Fronczaka

po rozpoznaniu w dniu 24.02.2014 r., 23.04. 2014 r., na rozprawie

sprawy **K. H.**

urodzonego (...) w W.

syna G. i J. z d. K.

oskarżonego o to, że: w dniu 06 października 2013 roku około godz. 00:10 w W. na ul. (...) na drodze powiatowej o nr (...) kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości o stężeniu 0,60 i 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu przy czym był uprzednio skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego będąc w stanie nietrzeźwości (wyrok Sądu Rejonowego w (...) V Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w W. sygn. akt V K 91/12).

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

1. Oskarżonego **K. H.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178 a § 4 kk skazuje go na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności.
2. Na podstawie art. 69 §1 i 2 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 kk, art. 72 § 1 pkt 5 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 3 (trzy) lat oddając w tym czasie oskarżonego pod dozór kuratora sądowego i zobowiązując go do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.
3. Na podstawie art. 42 §2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzy) lat.
4. Na podstawie art. 43 § 3 kk nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu prawa jazdy.
5. Zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia opłat i pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt V K 5/14

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 października 2013r. funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w W. A. S. i Ł. B. pełnili służbę w patrolu pieszym. Około godziny 00:10 znajdowali się na ul. (...), w rejonie Tawerny (...), gdzie przeprowadzali interwencję. W pewnej chwili zobaczyli, że ulicą jedzie samochód marki V. (...). Kierujący pojazdem poruszał się gwałtownie, z piskiem opon. Kiedy samochód zatrzymał się, od strony kierowcy wysiadł K. H., zaś od strony pasażera – K. K. (2).

Chwilę później podjechał do nich patrol zmotoryzowany Policji. Kierowca pojazdu próbował przekonać policjantów z tego patrolu, że samochodem, z którego wysiadł, nikt nie jeździł. Wówczas do zebranych podeszli policjanci z patrolu pieszego i poinformowali ich o tym, iż widzieli kto kierował samochodem. Pojazd przekazano znajomemu kierowcy pojazdu – D. W., którego K. K. (2) przyprowadził z lokalu Tawerna (...). K. H. został przewieziony do Komendy Powiatowej Policji w W., gdzie poddano go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Przeprowadzone urządzeniem Alkometr A 2.0 badania dały wyniki: 0,60 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godz. 00:31 oraz 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godz. 00:33.

K. H. był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w W. z dnia 15 maja 2012r. w sprawie sygn. akt V K 91/12 za przestępstwo z art. 178a§1 kk, popełnione w dniu 29 stycznia 2012r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: wyjaśnienia oskarżonego K. H. (k. 53-53v), M. A. (1) (k. 53v-54, 28-29), Ł. B. (k. 54,30), A. S. (k. 54, 11-12), D. W. (k. 68-68v, 23-24), K. K. (2) (k. 23-24), protokół użycia alkometru (k. 2), odpis wyroku (k.4,45).

Oskarżony K. H. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia przyjechał samochodem do Tawerny (...) z K. K. (2) i M. A. (1), który był kierowcą. K. K. (2) siedział obok M. A. (1), zaś oskarżony zajmował miejsce pasażera z tyłu za kierowcą. Przed przyjazdem do Tawerny byli w sklepie, gdzie zakupili kilka puszek piwa. Gdy zatrzymali się przed budynkiem lokalu, M. A. (1) poszedł do Tawerny, zaś oskarżony wysiadł z samochodu i zaczął szukać telefonu, który upuścił siedząc w aucie. K. K. (2) nadal siedział w pojeździe. Wówczas podszedł do nich policjant, który poprosił K. K. (2), aby przestawił samochód, bo stał w niedozwolonym miejscu. Chwilę później podszedł do oskarżonego inny funkcjonariusz, który stwierdził, że to K. H. kierował pojazdem.

Oskarżony potwierdził nadto, że tego dnia alkohol spożywał zarówno on, jak i jego kolega K. K. (2), jednak to nie oni kierowali samochodem, tylko M. A. (1) (wyjaśnienia oskarżonego k. 53-53v).

Relację oskarżonego potwierdził jego kolega, K. K. (2), który w swoich zeznaniach również podał, że osobą która kierowała tego wieczoru samochód był M. A. (1). Nie było go podczas rozmowy z policjantami, ponieważ chwilę wcześniej zostawił ich samochód na światłach postojowych i udał się do lokalu. (zeznania K. K. (2) k. 23v-24).

Zarówno wyjaśnienia oskarżonego, jak i zeznania K. K. (2) uznać należy za niewiarygodne, albowiem nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym, przede wszystkim w relacji świadków: funkcjonariuszy policji Ł. B., A. S. oraz M. A. (1).

Policjanci bez żadnych wątpliwości wskazali, że kierującym pojazdem marki V (...) o nr rej. (...) był tego dnia K. H.. Ze względu na niewielką odległość, w jakiej znajdowali się policjanci od pojazdu kierowanego przez oskarżonego, wynoszącą zaledwie 50 m, pomyłkę w tym zakresie należy uznać za nieprawdopodobną (zeznania Ł. B. k. 54,30, A. S. k. 54, 11-12). Relacje policjantów są jasne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają. Opisałi oni jedynie przebieg zajścia, którego byli bezpośrednimi świadkami. Trudno odmówić im wiary, skoro jednocześnie brak jest jakichkolwiek przesłanek, by mogli oni fałszywie obciążać oskarżonego.

Nadto wersję zdarzeń przedstawioną przez oskarżonego i wspartą zeznaniami jego kolegi K. K. (2) uznać należy za niewiarygodną również z tego powodu, że świadek M. A. (1), który rzekomo miał ich obu przywieźć pod Tawernę, nie potwierdził ich relacji. Świadek ten wskazał co prawda, że wielokrotnie zdarzało się, iż przywoził swoich kolegów na dyskotekę, jednak nigdy nie zdarzyło się, by zostawił ich pod Tawerną samych, kiedy spożywali alkohol. W takich przypadkach zawsze odwoził ich do domu (zeznania M. A. k. 53v-54, 28v-29). Zwrócić również należy uwagę na tę okoliczność, że w dniu zdarzenia podczas rozmowy z policjantami K. H. wskazywał co prawda, że samochód prowadził jego kolega, jednak nie potrafił powiedzieć, jak nazywa się ten znajomy, ani też gdzie się oddalił (zeznania Ł. B. k. 54,30, A. S. k. 54, 11-12). Takiej informacji nie potrafił udzielić również kolega oskarżonego - K. K. (2) (zeznania K. K. (2) k. 23-24). Zdaniem Sądu, gdyby kierowcą pojazdu tego dnia był rzeczywiście M. A. (1), wówczas K. H. lub K. K. (2) podczas rozpytywaniu ich przez policjantów wskazałiby jego dane, skoro mógł poświadczyć tak ważną dla nich

okoliczność, że to nie oskarżony prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości. Jednocześnie tego dnia K. K. (2), gdy udał się do Tawerny (...) po osobę, która zabezpieczyłaby pojazd, przyprowadził zupełnie innego znajomego, bo D. W.. Kolega ten podał, że to on prowadził pojazd. Chwilę później po rozmowie z policjantami D. W. wycofał się i oświadczył, że on jednak tego samochodu nie prowadził, a powiedział tak tylko dlatego, że został o to poproszony (zeznania A. S. k. 54). W toku rozprawy D. W. wprawdzie zaprzeczył, jakoby K. K. (2) prosił go o poświadczenie, że to on kierował samochodem. nie pamiętał też, by mówił policjantom, iż to on prowadził auto (zeznania D. W. k. 68-68v), lecz taka postawa D. W. jednak nie dziwi, skoro świadek zdał sobie sprawę z konsekwencji prawnych swego zachowania. Nie ma jednak wątpliwości, w świetle relacji funkcjonariusza A. S., że w dniu zdarzenia był nakłaniany do złożenia korzystnych, ale nieprawdziwych zeznań na korzyść oskarżonego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zdaniem Sądu pozwala na przyjęcie, że oskarżony K. H. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona występku opisanego w art. 178a § 4 kk.

Z art. 115 § 16 kk wynika, iż stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Już sam zatem tylko fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą wypełnienie znamion przestępstwa, chociażby pojazd był prowadzony całkowicie prawidłowo, sprawca nie naruszył żadnej innej zasady bezpieczeństwa w ruchu i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa. Jest ono dokonane w momencie uruchomienia pojazdu i podjęcia jazdy. Bacząc przy tym na poczynione w sprawie niniejszej ustalenia, przyjęc należało, że oskarżony K. H. wyczerpał swoim zachowaniem znamiona opisanego w art. 178a§4 kk typu kwalifikowanego omawianego przestępstwa, albowiem czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (patrz: wyrok z dnia 15 maja 2012r. Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w W. sygn. akt VK 91/12 k. 45). W przypadku takim, znamieniem wpływającym na zwiększenie zagrożenia karą jest uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 178a § 1 kk niezależnie od tego, na jaką karę sprawca został skazany, czy była to kara bezwzględna, a jeśli tak - jaką część kary skazany odbył (zob. pod. M. Budyn-Kulik, Komentarz do art. 178a kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna 2010, wyd. III).

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowo- przedmiotowe sprawy, w tym znaczny stopień nietrzeźwości oskarżonego, a także jego dotychczasową karalność (karta karna, k. 36-37, odpis wyroku k.44). Sąd uznał, że karą adekwatną do okoliczności czynu będzie kara 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd warunkowo zawiesił K. H. wykonanie orzeczonej kar pozbawienia wolności na okres próby 3 lat. Zawieszając warunkowo wykonanie kary, bierze się pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa – art. 69§2 kk, a także ocenia, czy warunkowe zawieszenie kary będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa – art. 69 § 1kk. W odniesieniu do sprawców czynów chuligańskich oraz sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a§4 kk warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności może nastąpić w szczególnie uzasadnionych przypadkach – art. 69§4 kk (przepis ten przez omyłkę Sądu nie został wymieniony w podstawie prawnej zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności orzeczonej w przedmiotowej sprawie).

Choć K. H. był wcześniej karany, ale miało to miejsce jedynie w sprawie VK 91/12, w której został skazany za czyn z art. 178a§1 kk, zaś skazanie to miało bezpośredni wpływ na przyjętą kwalifikację prawną czynu w niniejszej sprawie. Oskarżony jest osobą młodą, zaś orzeczenie wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności nie byłoby w ocenie Sądu celowe, ponieważ nadal istnieje pozytywna prognoza, że nie powróci on już na drogę przestępstwa, że świadomość zagrożenia wykonania kary powstrzyma go od naruszania porządku prawnego. Trzyletni okres próby pozwoli na sprawdzenie trafności decyzji Sądu. Wzmocnieniem dla zastosowanego środka probacyjnego będzie orzeczony dozór kuratora oraz zobowiązanie oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Nadto na zasadzie 42 § 2 kk Sąd orzekł środek karny w postaci obligatoryjnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, na okres 3 lat, jednocześnie nakładając na oskarżonego obowiązek zwrotu prawa jazdy (art. 43§3 kk). Orzekając ten środek karny Sąd baczyl na stopień zawartości alkoholu w organizmie sprawcy oraz fakt, że był już karany za takie samo przestępstwo. Zdaniem Sądu zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w orzeczonym rozmiarze będzie wystarczający do osiągnięcia wobec sprawcy celów oraz funkcji wymienionego środka karnego.

Ze względu na trudną sytuację życiową i majątkową K. H., który jest osobą bezrobotną, pozostającą na utrzymaniu rodziców, Sąd uznał, że pokrycie kosztów sądowych byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwie. Wobec powyższego na zasadzie art. 624 § 1 kpk zwolniono go w całości od ich zapłaty.